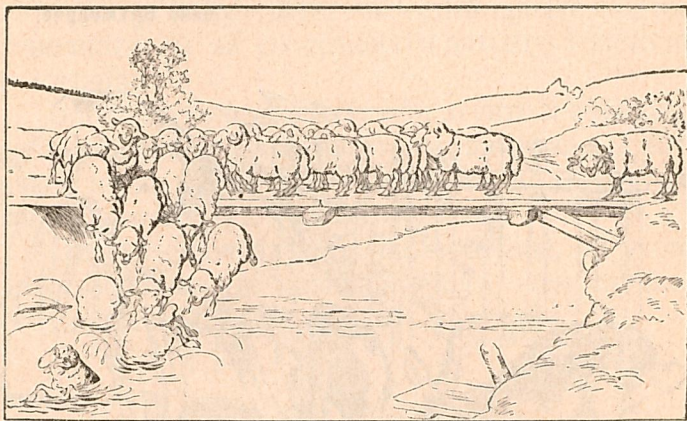

Пътът минавалъ прѣзъ дълбока рѣка, надъ която се издигалъ голѣмъ дървенъ мостъ - безъ прѣградки отъ странитѣ.

Най-напрѣдъ вървѣлъ другъ единъ овенъ, който носѣлъ голѣмо руно вълна на гърба си. Той билъ най-голѣмъ въ стадото и ималъ меденъ звънецъ на шията си. Тѣкмо на срѣдата на моста водачътъ-овенъ се уплашилъ отъ нѣщо и се хвърлилъ отъ моста право въ рѣката.

Слѣдъ него, единъ по единъ, се нахвърлили всички овни и единъ до други лесно и бързо заплавали къмъ брѣга...

Само умникътъ-овенъ не се хвърлилъ веднага. Той поразмислилъ и си казалъ: „Азъ не съмъ глупавъ, като васъ, другари! Азъ нѣма да се хвърля, отъ гдѣто скочихте вие, а ще си избира свой по-вѣренъ и по-правъ пътъ!...“

Умникътъ сжщо се хвърлилъ въ водата, само че не на онази страна, гдѣто скочили, подъ моста, другитѣ овни, а **надъ** моста....